

Hazret-i Ömer'in öptüğü baş

Hazret-i Ömer'in öptüğü baş. Abdullah bin Huzâfe'nin Kayser karşısındaki duruşu

Hazret-i Ömer radiyallahu anh'ın hilâfeti zamanında, hicretin 19. yılında Abdullah bin Huzâfe radiyallahu anh'ın da içinde bulunduğu bir İslâm ordusu Bizans üzerine gönderildi. Bizans hükümdarı Kayser'e, Müslüman askerlerin imanlarındaki sadakat, Allah ve Resûlü uğruna canlarını hiçe saymaları anlatılmıştı. Bunun üzerine Kayser, adamlarına bir Müslüman esir yakaladıklarında onu öldürmemelerini, sağ olarak kendisine getirmelerini emretti.

Kayser'in Teklifi

Bir müddet sonra Abdullah bin Huzâfe radiyallahu anh Bizanslılara esir düştü ve Kayser'in huzuruna çıkarıldı. Kayser ona uzun uzun baktıktan sonra, "Sana bir teklifim var" dedi. Abdullah bin Huzâfe, "Nedir?" diye sordu. Kayser, "Hristiyan ol. Seni serbest bırakayım, sana ikramda bulunayım" dedi. Abdullah bin Huzâfe hiç tereddüt etmeden, "Hayır! Benim için ölmek, teklif ettiğin şeyden bin defa daha hayırlıdır" diye cevap verdi.

Dünyaya Karşı İman

Kayser bu defa onu makamla, servetle ve saltanatla kandırmak istedi. "Sen akıllı bir adama benziyorsun. Teklifimi kabul edersen seni mülküne ortak ederim" dedi. Elllerinde bağlar bulunan Abdullah bin Huzâfe tebessüm ederek şöyle dedi: "Vallahi, Muhammed aleyhissalâtü vesselâm'ın dininden bir an bile dönmem karşılığında, senin sahip olduğun her şeyi versen yine kabul etmem."

Ölümle İmtihan

Kayser öfkелendi ve onun öldürölmesini emretti. Abdullah bin Huzâfe çarmıha gerildi. Okçulara, ellerinin ve ayaklarının yakınına ok atmaları emredildi. Bu sırada Kayser tekrar tekrar dininden dönmelerini teklif ediyordu. Fakat Abdullah bin Huzâfe'nin cevabı değışmedi. O, ölümün gölgesinde bile imanından bir adım geri atmadı.

Kaynayan Kazan

Bunun üzerine Kayser büyük bir kazan getirtti. İçine yağ dolduruldu ve ateşte kaynatıldı. Sonra iki Müslüman esir getirildi. Esirlerden biri kazana atıldı ve kısa sürede bedeni dağıldı. Kayser bu manzarayı Abdullah bin Huzâfe'ye göstererek tekrar, "Dininden dön" dedi. Fakat o yine şiddetle reddetti. Bunun üzerine Kayser onun da kazana atılmasını emretti.

Ağlamasının Sebebi

Abdullah bin Huzâfe kazanın başına getirildiğinde ağlamaya başladı. Kayser, onun korktuğunu ve pişman olduğunu zannetti. Yanına çağırıp, “Niçin ağladın?” diye sordu. Abdullah bin Huzâfe şöyle cevap verdi: “Ağlamam ölüm korkusundan değildir. Kendi kendime, şimdi bu kazana atılacak ve bir canla gideceksin, dedim. Halbuki isterdim ki vücudumdaki tüylerin sayısınca canım olsun da hepsi Allah yolunda böyle kazana atılsın. İşte beni ağlatan budur.”

Esirlerin Kurtuluşu

Kayser bu iman karşısında hayrete düştü. Sonunda, “Başımı öpersen seni serbest bırakırım” dedi. Abdullah bin Huzâfe, “Bütün Müslüman esirleri de serbest bırakacak mısın?” diye sordu. Kayser kabul edince Abdullah bin Huzâfe kendi kendine, “Bu Allah’ın düşmanlarından biridir; fakat benimle beraber bütün Müslüman esirler kurtulacaksa başını öpmemde bir zarar yoktur” dedi. Sonra Kayser’in başını öptü. Böylece hem kendisi hem de bütün Müslüman esirler serbest bırakıldı.

Hazret-i Ömer’in öptüğü baş

Abdullah bin Huzâfe radiyallahu anh Medine’ye dönünce başından geçenleri Hazret-i Ömer’e anlattı. Hazret-i Ömer bu hâdiseye çok sevindi. Kurtarılan esirleri görünce şöyle dedi: “Her Müslümana, Abdullah bin Huzâfe’nin başını öpmek düşer. İşte önce ben öpüyorum.” Sonra kalktı ve onun başını öptü. Çünkü Abdullah bin Huzâfe, dünyaya karşı imanın, ölüme karşı teslimiyetin ve ümmet için fedakârlığın unutulmaz bir örneğini göstermişti.

Ey Nefsim! Dünya Karşısında Ne Kadar Ucuzsun

Abdullah bin Huzâfe radiyallahu anh’a Kayser; hürriyet, ikram, makam ve saltanat teklif etti. Fakat o, bütün bu dünyalıkları bir anlık iman zaafına değişmedi. Ey nefsim! Sen ise bazen küçük bir menfaat, biraz itibar, birkaç kişinin takdiri için hakkı eğip büküyorsun. Demek ki insanın gerçek kıymeti, neye “evet” dediğiyle değil; Allah için neye “hayır” diyebildiğiyle belli olur.

Ey Nefsim! Ölümden Korktuğun Kadar İmandan Düşmekten Korkuyor musun

Kayser onu ölümle korkuttu; fakat Abdullah bin Huzâfe için asıl korkunç olan ölüm değil, imandan dönmektir. Çünkü mümin bilir ki ölüm bir kapıdır; fakat imandan dönmek, ebedî bir felakettir. Ey nefsim! Sen fânî hayatını korumak için bu kadar titriyorsun da, ebedî hayatını tehlikeye atan günahlara karşı niçin bu kadar rahat davranıyorsun?

Ey Nefsim! Sen Bir Acıya Dayanamıyorsun

O sahâbî kaynayan kazanın başında bile imanından dönmedi. Sen ise küçük bir sıkıntıda şikâyeteye başlıyorsun. Azıcık yorulunca ibadeti ağır görüyorsun. Biraz incinince sabrı unutuyorsun. Bir tenkit duyunca hakkı söylemekten çekiniyorsun. O hâlde kendine sor: Ben sahâbîlerin yolunu seviyorum diyorum ama onların sabrından, metanetinden ve

fedakârlığından ne kadar pay aldım?

Ey Nefsim! Ağlaman Neye

Abdullah bin Huzâfe ağladı; ama ölüm korkusundan değil. “Keşke vücudumdaki tüyler sayısınca canım olsaydı da hepsi Allah yolunda feda edilseydi” diye ağladı. Ey nefsim! Senin ağlaman çoğu zaman dünya elden gittiği içindir; onların ağlaması ise Allah yolunda daha fazla veremediği içindi. İşte aradaki fark budur: Biri dünyasını kaybettiğine ağlar, diğeri Allah yolunda daha çok feda edemediğine.

Ey Nefsim! İzzet Bazen Eğilmemekte, Bazen Ümmet İçin Eğilmektedir

Abdullah bin Huzâfe, dininden dönme teklifine karşı dağ gibi durdu; fakat Müslüman esirlerin kurtuluşu için Kayser’in başını öpmeyi kabul etti. Çünkü bu, zillet değildi; ümmet için hikmetli bir fedakârlıktı. Ey nefsim! Sen bazen gururunu izzet zannediyorsun. Halbuki gerçek izzet, Allah için dik durmak; gerektiğinde de Müslümanların menfaati için nefsinin ayaklar altına alınmasıdır.

Ey Nefsim! Fedakârlık Sözle Değil Bedelle Ölçülür

Sahâbîler imanlarını sadece dilleriyle değil, canlarıyla ispat ettiler. Onlar için din, süslü cümlelerin konusu değil; uğruna ölümü göze aldıkları hakikatti. Ey nefsim! Sen de “Allah için” diyorsan, bunun bir bedeli olmalı. Rahatından, gururundan, tembelliğinden, nefsânî arzularından bir şeyler eksilmiyorsa, davan henüz dilinden kalbine inmemiş demektir.

Ey Nefsim! Sahâbî Yolu Ciddiyet İster

Sahâbîlerin yolu, sadece onları sevmekle tamam olmaz; onların imanındaki sadakatten, sabrındaki metanetten, fedakârlığındaki ciddiyetten hisse almak gerekir. Onlar darlıkta dinlerinden dönmediler. Sen genişlikte gevşersen, onların yolunda olduğunu nasıl iddia edeceksin?

Netice

Ey nefsim! Abdullah bin Huzâfe radiyallahu anh’ın kıssası sana aynadır. Makam teklif edilince satılma. Ölüm gösterilince korkma. Dünya verilince eğilme. Ümmetin menfaati için gerekirse gururunu yut. Çünkü Allah yolunda izzet, nefsin hoşuna gideni yapmakta değil; Allah’ın razı olduğu yerde durabilmektedir.